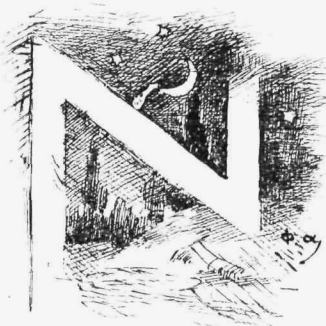




ΦΡ. ΑΡΙΣΤΕΩΣ

Τρικυμία.

ΜΕ ΤΟ ΞΕΨΥΧΙΣΜΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ



Α με πιστεύσης,
Μάγια — μὴ
γέλῃς! — νὰ μὲ
πιστεύσης. Πο-
τέ μου δὲν τὸν
ἀγάπησα. Σ' ἀ-
νοίγω τὴν καρ-
διά μου, ἀφοῦ
τόσες ὥς τώρα
γορὲς μοῦ τὸ

ζήτησες. Σοῦ δικαιολογῶ τὸ «ἀδικαιολόγητον αἰ-
σθημῶ μου» ὅπως συνηθίζεις νὰ τὸ λές, γελαστικὴ
πάντοτε, προσποιητὰ ὁμως γελαστικὴ — ἀφοῦ τὸ γέ-
λοιό σου τίποτ' ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ μὲ μίσκος μὲ
τὴν ὁποίαν ἀγωνίζεσαι νὰ σκεπάσης τὴν ἀνη-
συχία τῆς ψυχῆς σου γιὰ τὰ αἰσθήματα, γιὰ τὰ
ἀδικαιολόγητα αἰσθήματα τῆς ἀκριβοῦς σου φί-
λης.

Ἀκουσέ με λοιπόν. Ἀπόψε αἰσθάνομαι τὴν
ἀνάγκην νὰ μιλήσω μὲ τὸν ἑαυτόν μου, νὰ τὸν
υποβάλλω εἰς κάποιαν ἀνάκρισιν, νὰ τοῦ δώσω
μερικὲς ἐξηγήσεις — πράγματι εἶνε ἀπὸ καιρὸν
ποῦ τὰ χρεωστῶ. Κ' ἐξοφλῶ τοὺς λογαριασμούς
μου ἀπόψε. Καὶ ὁ κ. ἑαυτός μου εἰμπορεῖ νὰ
κοιμᾶται περὶ ἥσυχος καὶ ἡ Μάγια μου ἐπίσης —
καὶ νὰ μὴ μὲ ἐνοχλοῦν περὶ κ' οἱ δυὸ τους μὲ
τὸ δεσποικιότατον ἐνδιαφέρον της.

Πῶς καὶ ποῦ τὸν ἐγνώρισα, δὲν ἔχει καμμίαν
σημασίαν. Τὸν εἶδα, ὅπως εἶδα καὶ τόσους ἄλ-
λους. Μοῦ ἄρεσε, ὅπως μοῦ ἄρεσαν καὶ τόσοι
ἄλλοι.

Τὸν ἀγάπησα ;

Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, στὴν ἀρχὴ τὸ φο-
βήθηκα κ' αὐτό. Πῶς ἀλλιῶς ἠμποροῦσα νὰ
ἐξηγήσω τὴν συγκίνησιν ποῦ δοκίμαζα μόλις τὸν

ἀντίκρινα ; τὴν ἔλξιν τὴν ἀκατανίκητην ποῦ μ'
ἔσερνε πάντοτε σιμά του ; τὸ σκλάβωμα τῆς
σκέψεώς μου στὴν πρώτην μας συνάντησιν ;

Τὸν ἔβλεπα σπανίως. Κι' ὁμως νύχτια ἔμερα
μαζὶ του ἐξοῦσα. Οὔτε στιγμὴ δὲν τὸν ἄφηνα.
Ἡ ψυχὴ μου, ἡ σκέψις μου, ἡ ζωὴ μου ὅλη, πάντα
σ' αὐτόν.

Μαζὶ του ἐδιάβαζα τὰ ὥραια βιβλία, μαζὶ
του ἐθαύμαζα τὰς ἐκλεκτὰς εἰκόνας, μαζὶ του
ἀνέπνεα τὴν ζωὴν ὑπὸ τὰ πικρὰ φύλλα δένδρα
τοῦ κήπου μας, μαζὶ του ὄνειροπολοῦσα ὑπὸ τῆς
Αἰωνίας Τέχνης τὰ συντρίμματα, μαζὶ του ἄ-
κουγα τὰ πτηνὰ ν' κελαδοῦν κ' ἔβλεπα τὰ ρόδα
ν' ἀνοίγουν κ' ἐθαύμαζα τὸν ἥλιον καὶ μὲ τὴν
σελήνην ἐμεθοῦσα.

Μαζὶ του, πάντοτε μαζὶ του καὶ ποτὲ μόνῃ
μου. Καὶ μήπως εἰμποροῦσα νὰ τ' ἀπολαύσω
μόνη μου ὅλ' αὐτὰ ;

Ὅταν τὴν εἶδα, ἕνας καινούριος, ἕνας εὖ-
μορφος κόσμος ἀπλώθηκε μπροστά μου.

Κ' ἐνθουσιάστηκα τὰ λόγια τὰ μουσικώτατα
τῆς «Τρικυμίας» τοῦ Σαίξπηρ. Καὶ ἔμιλησα
κ' ἐγὼ σὰν τὴν Μιράντα.

Καὶ εἶπα :

— ὦ θαῦμα ! Ἰδὲς πόσα καλὰ πλάσματα !
Εὖμορφη ποῦνε ἡ ἀνθρωπότης ! Λαμπρὲ και-
νούριε κόσμε, ὥραία ποῦ εἶσαι κατοικημένος !

Καὶ εἶδα ἕνα καινούριον κόσμο. Κι' ἀνά-
πνευσα μὲ καινούρια ζωὴ !

Κ' ἐκεῖνος ; ὦ, ἐκεῖνος — καθόλου δὲ τὸν
ἀδικῶ — ἴσως σὲ μένα τίποτε ἀπ' αὐτὰ νὰ μὴν
εὗρισκε, ἴσως νὰ μὴν ἐννοιοῦθε τὴν ἀνάγκην νὰ
ἔῃ μαζὶ μου, ἴσως σὲ μένα νὰ βλεπε μὲ φίλην,
μὲ καλὴ φίλην, καὶ τίποτ' ἄλλο.

Λόγον δὲ τοῦ εἶπα, οὔτε αὐτὸς ποτέ. Μὲ
φορὰ μόνο, τὴν ἐνθυμοῦμαι καλὰ αὐτὴν τὴν φο-
ρὰ, τοῦ μίλησα γιὰ τὴν ἀγάπην, εἶσι ἀκαδημαϊ-
κῶς, γιὰ τὴν ἀνάγκην ποῦ ἔχει ἡ ζωὴ ἀπ' αὐ-
τήν. Κ' ἐκεῖνος μὲ κάποιον πικρὸ χαμόγελο στὰ

χείλην του καὶ μὲ κάποια ἐλαφρὰν ἀπογοίτευσιν στήν ματιὰ του, μοῦ ἐπανέλαβε τὰ λόγια τοῦ Ἰησῆ :

— Μάταια ὄνειρα, ἄδεια — νεκρὰ ὄνειρα !
Γιὰ τὴν ζωὴν ἡμῶν τῶν δύο δὲν ὑπάρχει πειὰ ἀνάστασι !

— Πῶς ; Καὶ γιὰ τὴν δική μου ζωὴ, κύριε ;

— Καὶ γιὰ τὴν δική σου ! Ἐτσι τοῦλάχιστον μοῦ φαίνεται. Ἄν ἀπατώμαι !

— Τότε, ὅπως λέγει καὶ ὁ Ροῦμπεκ, — ὁ νεαρὸς αὐτὸς τοῦ Νορβηγοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ — ἄς συνεχίσουμε τοῦλάχιστον τὸ παίρνιδι μας !

— Ναί ! Ναί ! Ἄς παίξουμε, ἄς παίξουμε — ἄς παίξουμε μόνον.

Εἶχε λοιπὸν ἀνακαλύνει, ὑπὸ τὰ βρῆα τῆς προσποιητῆς ἀδιαφορίας μου, τὸν τάφον τῆς καρδιάς μου ; Εἶχε λοιπὸν ἀνακαλύνει πῶς τίποτ' ἄλλο δὲν ἤμουν παρὰ μιά κουρελιασμένη ζωὴ, μιά ψυχὴ κουρασμένη, μιά θέλησι ξαομάτωτη, ποῦ ἐπίστευσε — τὴν τονίζω τὴν λέξιν, πρόσεξέ την ! — πῶς σιμά του θὰ εἶρη τὴν Ἀνάστασιν ;

Καὶ ὅλ' αὐτὸ δὲν εἶν' ἀπόδειξις τραγῆ, πῶς καὶ εἶχα ἀκόμη μέσα μου καὶ κατ' ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ ροιῶθῃ ;

• •

Ἐφοβήθηκα γιὰ μιά στιγμὴ πῶς καὶ τέτοιο συμβαίνει. Εὐτυχῶς ὅμως οἱ φόβοι μου δὲν ἄρρησαν ν' ἀποδειχθοῦν χιμαίρικοι.

Ἄν πέρασε πολὺς καιρὸς ποῦ ἄκουσα τὴν ἐξομολόγησιν μιᾶς φίλης μου, μιᾶς σινηῆς μου φίλης, ἡ ὁποία ἤλθε νὰ μοῦ πῇ πῶς εἶνε ξετρελλαμένη μαζὶ του.

— Κ' ἐκεῖνος ; Σ' ἀγαπᾷ κ' ἐκεῖνος ;

— Ὦ, μοῦ τὸ λέγει, καὶ μοῦ τὸ λέγει τόσον εὐμορφα, ποῦ δὲν ἔχω λόγους νὰ μὴ τὸν πιστεύω !

— Ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπα καὶ τὴν ἔσφιξα στήν ἀγκαλιά μου. Πόσο περισσότερο σ' ἀγαπῶ κ' ἐγὼ τώρα !

— Ἀλλὰ θὰ μ' ἀγαπᾷ πάντα εἰσι κ' ἐκεῖνος ;

— Μὴν φοβάσαι καὶ δὲν θὰ τὴν ἀφήσω ἐγὼ ποτὲ τὴν φωτιά αὐτὴ νὰ σβύσῃ ! Θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἀκόμη περισσότερο ! Καὶ πρέπει νὰ σ' ἀγαπήσῃ γιὰ ν' ἀναστηθῇ ἕνας νεκρὸς, ποῦ ἔως προχθὲς ἀκόμη ἔβλεπε τὴν ἀγάπην ὡς ἕνα μάταιον, ἄδειον, νεκρὸν ὄνειρον ! . . .

Ἡ ἐξομολόγησις τῆς φίλης μου — τὸνομά της τὸ ξεύρεις, τί νὰ στοῦ πῶ ; — ἦταν τὸ φῶς ποῦ ἄστραψε κ' ἐγνώρισα τὸν ἑαυτὸν μου.

— Μπᾶ ! εἶπα. Ἄν εἶνε λοιπὸν ἔρως ὅ,τι αἰσθάνομαι τόσον καιρὸν τώρα γι' αὐτόν ; Ἀλλὰ τότε τ' εἶνε, Θεέ μου, τ' εἶνε ;

Θὰ στοῦ πῶ, Μάγια μου, γιὰ τὸ βρῆκα κι' αὐτό. Εἶνε ἕνα δυνατὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον κι' ἂν ἀκόμη θελήσω, δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου. Τόσο βαθειὰ εἶνε ριζωμένο σ' αὐτήν. Καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ δὲν εἶνε ἔρως, ἀλλὰ εὐγνωμοσύνη — μιά ἄσβεστη εὐγνωμοσύνη ποῦ θὰ αἰσθάνομαι πάντα γιὰ 'κεῖνον ποῦ ἀνέτειλε ὡς ἥλιος θαλαπερώτατος στήν παγερωτέραν στιγμὴν τῆς ζωῆς μου — τὴν στιγμὴν ποῦ ὅλα εἶχαν παγώσει τριγύρω μου κι' αὐτὸς τὰ ἐθέριμανε, καὶ αὐτὸς τοὺς ἔδωσε ζωὴν κ' ἔδωσε ζωὴν καὶ σὲ μένα. Κ' ἐκράτησε τὸ χέρι μου τὴν στιγμὴν ποῦ ἤμουν ἑτοιμὴ νὰ πετάξω ἀπόμερα τὰ κουρέλια τῆς ζωῆς.

• •

« Ἄν θέλω νὰ μάγαπίσῃς. Ἄν σὲ θέλω γιὰ σκλάβο μου. Ἄν εἴμ' ἐγὼ ἡ Στριγγλα ἐκεῖνη ποῦ θὰ ζητήσω νὰ ψαλιδίσω τῆς ἐλευθερίας σου τὰ φτερά. Νὰ πορέσῃς ἀπὸ μένα — ἀπὸ τὸ χέρι μου ; Κάθε ἄλλο. Ὅπου θέλεις πέταξε κι' ἀγάπησε ὅσες θέλεις. Ἀλλὰ νὰγαπᾷς καὶ μένα. Αὐτὸ μονάχα σοῦ ζητῶ. Εἶνε πολὺ ; »

Νομίζεις ποῦ τοῦ τῶστειλ' αὐτὸ τὸ γράμμα ; Μπᾶ ! Τὸ γράφα μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὸ ἐσχίσω πρὶν τὸ κλείσω στὸν φάκελλον ἀκόμη.

Γιὰ ποῖο λόγον νὰ τοῦ τὸ στείλω ; Νὰ τοῦ ζητήσω τί ; Ἐκεῖνο ποῦ στοῦ χέρι μου εἶνε νὰ τόχω πάντοτε ;

Πάντοτε. Ναί, Μάγια μου, πάντοτε !

Καὶ γι' αὐτὸ ἀποτραβέμαι πρὶν ξεψυχίσῃ ἡ μουσικὴ, πρὶν ἀκούσω τὴν τελευταίαν, τὴν σβυσμένη νότα της.

Μὲ τὸ ξεψύχισμα τῆς μουσικῆς ! . . Ἄν τὸ φοβήθηκες ποτὲ ἐσὺ αὐτὸ τὸ ξεψύχισμα ;

Θέλω πάντα μαζὶ του νὰ ζῶ καὶ μαζὶ του νὰ διαβάζω τὰ ὥραῖα βιβλία καὶ νὰ θαυμάζω τὰς ἐκλεκτὰς εἰκόνας καὶ νὰ ραπνέω τὴν ζωὴν ὑπὸ τὰ πυκνόφυλλα δένδρα τοῦ κήπου μας καὶ ν' ὀνειροπολῶ ὑπὸ τῆς αἰωνίας Τέχνης τὰ συντρίμματα καὶ ν' ἀκούω νὰ κελαδοῦν τὰ ποντὰ καὶ νὰ βλέπω τὰ ρόδα ν' ἀνοίγουν καὶ νὰ θανατώω τὸν ἥλιον καὶ μὲ τὴν σελήνην νὰ μεθῶ.

Τὰ θέλω αὐτὰ — διότι αὐτὰ μὲ κρατοῦν στήν ζωὴν. Κι' ἀποτραβέμαι σὲ κατάλληλη στιγμὴ, γιὰ νὰ μὴ τὰ χάσω. Καὶ δὲν θ' ἀκούσω τῆς μουσικῆς τὸ ξεψύχισμα — τῆς μουσικῆς, ποῦ μοῦ τραγουδάει τῆς πεθαμένης μου ζωῆς τὴν ἀνάστασιν.

Ἀπὸ τὴν τελευταίαν νότα της, πάνοπλος θὰ ξεπεταχθῇ ὁ κόρος καὶ τότε — συντρίμμα τὸ καρᾶν τῶν ὀνείρων καὶ σκόρπια τάρμενα ! . . .

Νὰ μὴν τὸν ἰδῶ τὸν κόρο, νὰ μὴν ἀκούσω, Μάγια μου, τῆς μουσικῆς τὸ ξεψύχισμα ! . .

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ